

smrti, a Petar Sič zadobio je strijelnu ranu lijeve strane vrata sa višestrukim prijelomima zatiljnih kostiju i vratnog kralješka, te jako nagnječenje mozga, koje povrede su izazvale smrt Sič Petra,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba izvršili napad na pojedine civilne osobe koji za posljedicu ima smrt ljudi,

čime su počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH,

pa se temeljem istog članka

o s u đ u j u

na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina, svaki.

Temeljem čl. 90. st. 4. Zakona o krivičnom postupku (dalje: ZKP), optuženici se oslobađaju naknade troškova postupka.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Požegi, podnijelo je optužnicu protiv optuženika Miće Radića i Dušana Lukića zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. OKZRH, činjenično opisanog i pravno označenog u izreci presude.

Kako su gore navedeni optuženici nedostupni državnim organima Republike Hrvatske, jer se nalaze u bjekstvu, na prijedlog županijskog državnog odvjetništva vanraspravno vijeće ovog suda donijelo je rješenje da se optuženicima sudi u nenazočnosti.

U dokaznom postupku sud je, radi iznalaženja materijalne istine, kao svjedoka saslušao Nikolu Dragušina, pročitan je zapisnik o uviđaju i obdukciji, te je izvršen uvid u kaznenu evidenciju za optuženike, kao i u ostalu dokumentaciju priloženu u spisu.

Kritičkom ocjenom i analizom svakog od izvedenih dokaza, pojedinačno i skupno, sud je nedvojbeno utvrdio da su optuženici počinili kazneno djelo koje im je optužnicom stavljeno na teret.

Saslušani svjedok Nikola Dragušin je u svom iskazu naveo da je bio pripadnik 51. brigade iz sastava 18. korpusa gdje je obnašao dužnost zapovjednika 2. bataljuna. Sa svojom jedinicom držao je položaje na liniji Gavrinica - Šeovica, a u njegovom bataljunu,

u 2. četi bio je i Mićo Radić, a neposredni nadređeni bio mu je Slobodan Madžar. Svjedok izjavljuje da tijekom rata nikada nije izdavao zapovjedi da se prelazi na slobodni teritorij Hrvatske, i time želi naglasiti da su optuženici Radić i Lukić kritične zgode samoinicijativno prešli na slobodni teritorij Republike Hrvatske. Svjedok posebno napominje da je nekoliko dana nakon ovog događaja u gostionici na Gavrinici sestra optuženika Miće Radića, Nada Radić, pričala kako je njezin brat, zajedno sa Lukić Dušanom ubio onu dvojicu Hrvata na traktoru koji se kretao cestom prema centru Pakraca i to iz pravca Filipovca. Svjedok napominje da on tom prilikom osobno nije poveo nikakvu istragu kao pretpostavljeni Radiću, jer bio u takvoj situaciji i sam mogao "zaraditi metak", ali mu je bilo poznato da je Mićo Radić saslušavan po djelatnicima tadašnje milicije. Inače, po riječima svjedoka Mićo Radić bio je običan borac koji je cijelo vrijeme rata obnašao samo stražarske dužnosti na punktu u Japagi u neposrednoj blizini njegove kuće, tako da je on u biti cijeli rat proveo kod svoje kuće. Od poginulih on je poznavao od ranije Sić Peru, jer je on bio vozač i radio je u "Termi", Lipik. Drugog poginulog, Roberta Ivanovića, nije poznavao, jer se radi o mladiću koji nikada nije bio u njegovom društvu. Inače, svjedok je siguran da je Mićo Radić u njegovoj jedinici imao zaduženu automatsku pušku.

Iz nalaza i mišljenja, nakon izvršene obdukcije, liječnik vještak dr. Andrija Krčma utvrdio je da je Petar Sić kritične zgode zadobio strijelne rane s lijeve strane vrata s višestrukim prijelomima zatiljne kosti i trnastih nastavaka od 2 do 4. vratnog kralješka i jako nagnječenje mozga. Uzrok smrti je strijelna rana lijeve strane vrata s višestrukim oštećenjima zatiljne kosti i jakim nagnječenjem mozga. Opisane povrede predstavljaju teške i po život opasne tjelesne povrede i bile su takvih karakteristika da su dovele do smrtnog ishoda, a liječnička pomoć ne bi mogla spasiti život Petra Sića. Nadalje, vještak je utvrdio da je Robert Ivanović zadobio višestruke strijelne rane leđa i grudnog koša s prostrijelom srca, strijelne rane desnog lakta i lijeve podlaktice, a uzrok smrti je strijelna rana lijeve strane leđa s prostrijelom pluća i srca.

Iz zapisnika o uviđaju proizlazi da su dana 17. veljače 1993. godine oko 18,45 sati na periferiji Pakraca, u Bolničkoj ulici, prema petlji za Lipik, optuženici rafalnom paljbom iz automatskih pušaka cal. 7,62 mm usmrtili dvojicu građana, i to Roberta Ivanovića i Petra Sić, koji su se tom ulicom kretali traktorom iz pravca Lipika prema Pakracu. Na licu mjesta pronađeno je 5 čahura, 1 metak i 1 zrno i to sve cal. 7,62 mm.

Kao što je već prije rečeno, a s obzirom na utvrđeno činjenično stanje nesporno je da su u konkretnom slučaju smrtno stradala dvojica mladih ljudi, civila, koji su išli na svoju njivu, kad su ih iz zasjede na bestijalan način napala oba optuženika, kojom prilikom su Robert Ivanović i Petar Sić smrtno stradali. Pravi cilj ovakvih i sličnih napada, koji su učestalo vršeni na našem teritoriju je stvaranje psihoze straha i nesigurnosti na tom području, s osnovnim ciljem da se vrši iseljavanje hrvatkog civilnog stanovništva s tog područja. Saslušani svjedok je jasno rekao da je čuo kako su optuženici počinili to djelo, ali se nije usudio voditi nikakav postupak protiv istih, jer se bojao da bi i on mogao stradati. Nadalje, on je jasno rekao da su djelatnici tadašnje milicije saslušavali Miću Radića, ali se na kraju ništa nije dogodilo. U konkretnom situaciji to uopće nije čudno, jer je nesporno da su svi ti pripadnici paravojnih formacija imali za cilj stvoriti tzv. "veliku Srbiju" pa su i ti postupci vođeni više forme radi, da bi se zadovoljila međunarodna zajednica.

- 4 -

K.20/96-23

Prema odredbama Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine zabranjeno je napadati civilno stanovništvo, zlostavljati i usmrćivati isto, te na bilo koji način se nad istim izivljavati. Upravo ponašanje optuženika Miće Radića i Dušana Lukića govori u pravcu kršenja navedene konvencije, jer su isti kao pripadnici strane u sukobu izvršili napad na civile koji s ratnim sukobima nemaju nikakve veze. Dočekvaši iste u zasjedi i na bestijalni način usmrćivši dva mlada čovjeka optuženici su ostvarili sva obilježja kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, jer je upravo takvo njihovo djelovanje vezano uz ratnu situaciju, te uz namjeru da na području Pakraca izazovu strah i nelagodu kod civilnog stanovništva.

Cijencí sve navedeno, a kao otegotnu okolnost uzevši takav bestijalan način oduzimanja mladih života sud je optuženike osudio na kaznu zatvora u trajanju od po 15 godina svakog. Olakotnih okolnosti na njihovoj strani nije našao.

Iako je sud optuženike proglasio krivima oslobodio ih je od naknade troškova postupka jer su isti nedostupni, tako da naplata tih troškova ne bi bila moguća.

U Požegi, na dan 13. siječnja 1997. g.

ZAPISNIČAR:

Tatjana Obradović, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

Predrag Dragičević, v.r.

NAPUTAK O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 istovjetna primjerka preporučeno putem pošte, ili neposredno, a o žalbi odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DNA:

1. ŽDO Požega, na KT-35/96
2. Optuženici, putem oglasne ploče
3. Branitelj Ivan Dundović, odvjetnik iz Požege

Suglasno

ovj: ...

